

SHREK TÍMEA

ANYU

Tegnap a kádba fulladtam. Éreztem, ahogyan az orromon át a tüdőmbe áramlik a víz. Nem tettem ellene semmit, arra gondoltam, hogy ez már egyszer megtörtént velem, még gyerekkoromban. Vártam. Láttam magamat, azt a barna, hosszú hajú kislányt, akinek az ápoló nem találja karján a vénát. Azt is, ahogyan anyám visszafojtja a zokogását és apámat is hallottam üvölni.

– Csináljon már valamit!

Kezemből forróság terjedt szét az egész testemben, ugyanaz a beteg, lázas kislány lettem.

Az injekcióstű a vénámban maradt, amíg a fehéreköpenyes újabb adag gyógyszert szívott fel az ampullából, aztán sírni kezdtem. A tenyerembe meleg vér folyt. Megrémültem, apám megint üvöltözött, anyám már hangosan sírt.

– Nem lesz baj. – szóltam elcsukló hangon, bezártam a szemem és lejjebb csúsztam a fotelban.

Amikor magamhoz tértem, anyám az ágy lábánál térdelt és imádkozott. Hallottam minden szavát.

– Istenem, könyörgök, ne vedd el tőlem a gyermekemet, hiszen oly nehezen adtad.

– Anyu... – szóltam közbe – ...hányi kell.

Nem érkezett lavórt hozni, az ágyra hánytam. Pirosat, sűrűt.

– Ne haragudj.

Megtörölte a számát, az ölébe vett, magához szorított és sírt.

– Anyu, meg fogok halni?

– Nem gyermekem, csak nagyon lázas vagy.

– Anyu, de én meg fogok halni. Melegem van, levegőt sem kapok.

Újabb hányás tört rám, anyám pokrócba tekert és az udvarra vitt. Esett a hó. A ház előtt ott állt a fenyőfa, apu aznap vette. Már nem volt melegem, elaludtam.

Hallottam a mentő szirénáját, láttam fehér köpenyben felettem állni egy alakot. Mozdulni nem tudtam.

– Jobb neki itthon meghalni. – mondta orosz akcentussal, aztán csapódott az ajtó, én megint hánytam, vas-ízűt, az orromon keresztül is, aztán pokróc, hideg, hánytam, bennakadt, anyám lenyúlt a torkomon, kihúzta. Aludtam.

Sziréna. Orvos. Pattan a véna. Vas-szag. Meleg. Hánytam, véreset. Dobogás. Apám befogta a lovakat a szekér elé. Emelkedtem, mentünk. Anyám sírt, rám csorgott a fagyos könnye.

– Anyu...

Gyógyszerszag. Apám segítségért kiabál, anyu zokog. Apu a karjaiban tart, szinte üvölt.

– Ne hagyják meghalni a lányomat!

Elmosódott fehéreköpenyes alakok jöttek, elvettek apámtól, a hajam nehéz volt és hányadékotól bűdös. Messziről hallottam még apámat ordítani, anyám sírt.

Fény. Hideg. Megint fehéreköpenyesek nyüzögtek körülöttem. Kétoldali vizes tüdőgyulladás, mondta valaki. Tűket szúrtak belém, elmosódott a szürke plafon, elaludtam.

Hideg. A hajam vizes, nehéz. Kimásztam a kádból, felöltöztem, megmértem a lázam. 39,9 pont, mint akkor. Köhögtem, véreset. Az erkélyre mentem, pokrócot tekertem magam köré, esett a hó. A köpenyem zsebébe nyúltam, a telefonért. Kedves, megnyugtató volt a hang.

– Anyu, segíts.

Hánytam, véreset, ajtót nyitottam, a szobába mentem.

– Anyu, meg fogok halni?

– Ezt már egyszer kérdezted. Nem gyermekem, csak nagyon lázas vagy. Sziréna, orvos, pattan a véna, vas-szag.

BECSENGETTEK

Reggel munkába indultam. A busz hét óra hat perckor érkezett meg az iskolához legközelebb eső megállóba. A tanítás fél nyolckor kezdődik. Még nyugodtan érkeztem bemenni a sarki boltba ásványvízért. Az egyenes út, amin minden reggel megyek fehér volt a hótakarótól, csak a szélére kirakott szemetesládák törték meg a tökéletes összhangot. Rágyújtottam, lassú léptekkel folytattam az utat. A kesztyűmet a buszon hagytam, mérgeledtem és amíg a cigarettát elszívtam, kétszer is kezlet váltanom, mert majd lefagyott az ujjam. Velem szemben kóbor kutyák bukkantak fel, kergették egymást és viháncoltak a friss hóban. Az egyik ház előtt gyerektor-

ma alak matatott a szemémben. Észrevettem, hogy közeledek. Hosszú, széles, piros sálját az arcába húzta, kapucniját a fejére hajtotta. Ő is fázik, gondoltam magamban.

Becsengettek. Megkezdődött az első óra. Az ötödik osztályban ukrán irodalmat tartottam, Olekszandr Oleszj volt a tananyag. Semmit sem értettek meg belőle. Gyakran pillantottam a karórámra, vártam, hogy vége legyen.

A második órát a hatodikban tartottam, magyar irodalmat. A gyerekek ügyesek voltak, a házi feladatot megcsinálták, a gyakorlatokat is hamar elvégezték. Röpiült az idő. Kicsengő, nagyszünet. Két kislány megkérdezte, benn maradhatnak-e uzsonnázni. Bólintottam, a helyére raktam a füzeteket és a könyveket. A többiek az udvarra tereltem. Natika az osztály végéből halkán szól hozzám.

– Én is?

Láttam, ahogyan táskájából almát és narancsot tesz az asztalra. Hosszú, széles, piros sálját sietve dugta a pad alá.

– Te is.

